

hvor kommunerne melder sig ud af nationaløkonomien.

Jeg er enig med hr. Rasmus Prehn, når det blev sagt – og jeg noterede det på den her måde – at der ikke er nogen i kommunerne, der ser det som deres opgave at løbe fra aftalen. Det er jeg sådan set grundlæggende enig i. Jeg tror ikke, at det enkelte kommunalbestyrelsesmedlem vågner op derhjemme og siger, at vedkommende nu skal have ydet sit positive bidrag til at løbe fra det hele, men omvendt tror jeg heller ikke, at det enkelte kommunalbestyrelsesmedlem vågner op hver morgen og tænker, at vedkommende nu skal yde sit bidrag til at træffe nogle beslutninger oppe i byrådssalen, som understreger det makroøkonomisk nødvendige i situationen.

Jeg tror, at den enkelte borgmester, det enkelte kommunalbestyrelsesmedlem i første række – det er i hvert fald, hvad jeg husker fra min egen tid, jeg kan selvfølgelig huske skævt – er meget optaget af kommunen selv og kommunens territorium og kommunens økonomiske muligheder. Derimod et argument om, at man f.eks. undlader at afholde udgifter, man har råd til via kassebeholdningen, fordi det er nationaløkonomisk fornuftigt eksempelvis at vente med at bygge den nye gymnastiksal til næste år, kan jeg ikke selv rigtig erindre havde stor værdi i byrådssalen. Det er vel sådan set meget naturligt.

Ikke desto mindre er det jo sådan, at summen af alle de beslutninger, der træffes ude i de 98 byråd, jo altså betyder meget for nationaløkonomien, og derfor er vi nødt til at få skabt sikkerhed for, at når kommunalbestyrelserne agerer, den enkelte borgmester, det enkelte byråd, så agerer de på den måde, at de spørger sig selv om, hvad der er klogt for kommunen, men også om, hvad der er klogt for Danmark. Det er sådan set det, hele det kollektive aftalesystem hviler på, nemlig at borgmestrene på den måde er i stand til at gå på to ben; hvad er klogt for min kommune, og hvad er klogt for Danmark, og hvordan agerer min kommune, så vi yder et offensivt bidrag til, at kommunerne under ét holder aftalerne.

Det er det, vi har set nogle eksempler på har knebet, og det er så baggrunden for, at regeringen her foreslår i virkeligheden to meget bløde værktøjer, nemlig det, man kunne kalde en solidaritetsbonus, som sikrer, at den enkelte kommunalbestyrelse har et positivt incitament til at budgetlægge i overensstemmelse med aftalen, og en skattemodregningsmekanisme, som er både kollektiv og individuel, og som sikrer, at

den enkelte kommune altså har mulighed for at sætte skatten op eller ned, som man har temperament til, så længe det altså bare foregår synkront og i dialog med landets øvrige kommuner.

Det her er i min optik – og jeg er glad for, at et flertal i Folketinget deler det synspunkt – et bidrag til at hjælpe de 98 kommuner under ét og deres forening, Kommunernes Landsforening, med at kunne håndhæve et fremadrettet aftalesystem.

Alternativet er jo ikke den blinde tillid, hr. Rasmus Prehn i den her sammenhæng går ind for. Det kan være, det er det, mens man er i opposition, og det kan jo så række nogle år frem, men en eller anden dag, hvor det bliver alvor, vil en anden regering jo også være nødt til at acceptere, at når kommunerne fylder hen ved halvdelen af det offentlige forbrug, må der også være orden i den del af butikken, og så må man handle i overensstemmelse med det. Og det kan ikke baseres på blind tillid alene.

Når jeg siger det sådan, er det ikke, fordi jeg udtrykker nogen mistillid, så er det sådan set bare, fordi jeg konstaterer, at det at sidde i byrådet og det at sidde i Folketinget er to forskellige størrelser, det er to forskellige territorier, man så at sige har fokus på. Det er meget naturligt, og det er sådan set bare den naturlige forskel, vi nu så at sige tager ved lære af, og vi introducerer nogle konkrete bud på, hvordan vi så kan få det til at fungere i praksis.

Med det håber jeg at have kommenteret efter bedste, men også fattige evne, i relation til det lovforslag, vi nu førstebehandler her, og for så vidt jo også det næste, for det er jo for så vidt to sider af den samme mønt.

Og så er jeg helt sikker på, at velfærdsministeren vil stille sig til rådighed for at besvare allehånde yderligere spørgsmål i udvalgsarbejdet – sådan er det – så det kan forløbe gelinde og forhåbentlig føre frem til en snarlig vedtagelse af lovforslagene her.

Kl. 18:17

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Ja tak. Der er en enkelt kort bemærkning fra hr. Rasmus Prehn.

Kl. 18:17

Rasmus Prehn (S):

Jeg skal selvfølgelig undlade at kommentere det virkelig barske angreb, der var på Socialdemokratiet. Jeg synes, det var lidt upassende og uden sammenhæng med det her lovforslag, men jeg vil kommentere det, ministeren har sagt om lovforslaget her og også om hele pakken af for-